

MENIGHETSBLAD

FOR ORKDAL PRESTEGJELD

«Når dere søker meg av hele eders hjerte, vil jeg la meg finne av eder».

Nr. 4-5

APRIL - MAI 1953

3. årg.

Gleden.

«Sorgen skal vare en liten stund,
men gleden skal ingen ta fra dere.
Johs. 16, 22».

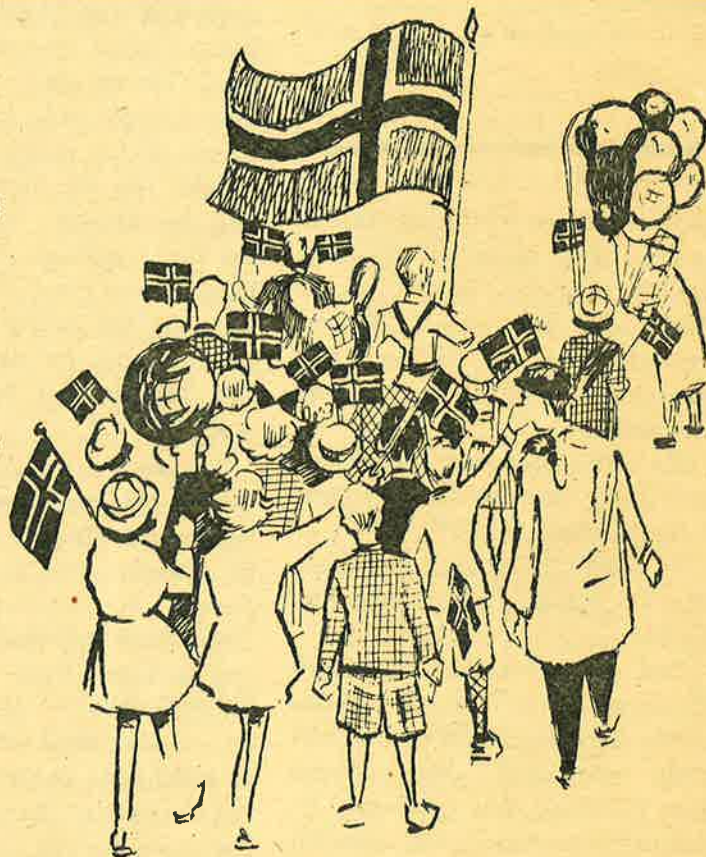
Evangelisten Johannes minnes her et ord av Jesus som var stadfestet av hans eget livs erfaring. Langfredagens bitre minne var begravet i en fjern fortid. Påskedagens sol hadde overstrålet hans liv mange år. Sorgen over Jesu bortgang var svunnet som en flyktende skygge. Gleden over at Jesus levet kunne ingen ta fra ham.

Der ligger en underlig makt i gleden! Den bøter ikke sorgen stykkevis. Den gjør livet nytt med et eneste slag. Når kvinnen kjenner morskallets glede, er all hennes trengsel glemt. Når våren sender sitt første varme åndepust, minnes vi ikke lenger den lange, tunge vinter. Den far som atter kan ta imot sin bortkomne sønn, har glemt sorgen over hans lange fravær. Gleden har en forunderlig makt over oss. Den gjør livet nytt med et eneste slag.

Men har ikke også sorgen en lignende makt? Formår ikke den å bryte gleden ned med et eneste slag? Ganske visst. Et stormvær river ned det som gjennom lange tiders møye er bygget opp. Et kaldt vindpust legger det spirende liv øde.

(Forts. s. 6).

17. mai

Norske mann i hus og hytte, takk din store Gud! Så synges der den 17. mai over hele Norges land. Og det med rette. 17. mai-minne skulle fylle alle med takk for 17. maigaven til det norske folk. «En stor gave! «Et vidunderligere år har aldri noen nasjon opplevet enn Norge i 1814», skriver Henrik Wergeland. «Guds finger er synlig i dets begivenheter. Derfor bør en følelse av religiøs takknemlighet blande seg i folkets glede på dets frihetsdag». Ja, det er det første vi bør gjøre på denne dag, takke Gud for

hans godhet og miskunn mot oss, mot vårt folk i 1814 og til nu. Takke ham for landet han gav oss og for friheten og selvstendigheten og for lov og rett, uten hvilket intet land er nasjonalt lykkelig. «Takker Herren, for han er god og hans miskunnhet er fra slekt til slekt over dem som frykter ham».

Dette er og blir landets trygd at det norske folk er et gudfryktig folk. Vantro og gudløshet er og blir folkelykkens verste fiende. «Land, land, land, hør derfor Herrens ord!» La gudsfrykt

De giftige ord.

Kjenner du ord som i stillhet dreper, ord som kommer fra onde lepper, ord som sårer som dolkestøt, vokser og vokser som en lavine til livet på jord bli helvetpine?

En jeg kjente, en edel, en god de røvet hans ære, de røvet hans mod! For egen hånd sank han i døden, men de som ham myrdet med giftige ord, går fri og frank på vår herlige jord!

Th. G.

gjennomtrengte folket, og sannhet og kjærlighet og rettferd og nøy-somhet få gjøre folket til et sterkt folk med Jesus Kristus som sin Herre og Frelser, han som alene i sannhet kan frigjøre menneskene.

Må alltid vårt vakre korsmerkede flagg vaie over et fritt, lykkelig, kristent land.

Vi lever i vanskelige tider. Men 17. mai skal gi oss mot, håp og tro.

Den store franske statsmann Thiers sa: «En nasjons styrke består ikke alene i dens utstrekning, men også i dens historie, dens fortid og dets minner». Et sådant minne har vi i 17. mai. En nasjonal kraftkilde hvorfra vi henter øket fedrelandskjærlighet og offersinn, mere av den ånd som besjelet landets kårne i 1814.

Gud signe deg Norge mitt herlige land! Gud signe deg framfor alt med fornyelsens og frigjørelsens krefter i Jesus Kristus, så du alltid påny kan oppleve vår liv, både kristelig og folkelig og også gjennom kommen-tider få erfare at «Guds miskunnhet er fra slekt til slekt over den som frykter ham».

T. L.

„Ormebolet“.

Franskmannen Francois Mauriac fekk nobelprisen i litteratur for 1952. Ved den store festen i Stockholm, der han takka for prisen, heldt han ein tale som var noko utanom det vanlege. Det var like mykje eit vitnemål om den kristne trua, som var bakgrunnen for heile verket hans. Han vedgjekk at det var mykje mørkt og trist i bøkene hans, der han skildrar menneske som er utan Gud og utan nåde i verda. Men likevel ville han seia: «Eg er ein diktar med ei sterk von i hjarta. Eg ser ingen annan veg enn den kristne. Lesarane mine må ikkje springa så snøgt gjennom bøkene mine at dei berre får auga på dei svarte fargane og hoggormane, for det finst også lyse innslag, det finst også du-ver».

I samanheng med desse orda av den kristne romanforfattaren, skal vi sjå litegrand på den boka av Mauriac som er best kjend i Noreg, «Ormebolet». Det er nok denne romanen forfattaren sjøl tenkjer på når han talar om «hoggormar». Hovudpersonen er ein rik gamal advokat som er så veikhjarta at han kan døy når det skal vera. Han sit såleis for det meste for seg sjøl oppe på rommet sitt og skriv ei attersyn over livet sitt. Når han er død skal kona få lesa manuskriptet og få sjå korleis ho har sara han og gjort livet hans trist. Det er all uretten han meiner han har vori ute for, som fyller sidene i manuskriptet. Kona hans, borna, svingerborna er samla nede på verandatroppa og drøfter kva dei kan gjera for å umyndiggjera den gamle knarken. For han pønser heilt visst på å gjera dei arvelause. Gamlingen råkar til å høyra samtalen deira. Han finn ikkje noka betre namn på dette

familierådet enn dette: «Ormebolet». Dei andre er eit ormebol.

Men ei tid seinare går det opp for han at det er i hans eige hjarta det er eit ormebol av giftige hoggormar. Den gamle uretten som han rugar over, henn-tankane, dette er det verkelege giftkryptet.

Det er sjeldan romanpersonane hjå Mauriac kjem så langt som denne gamle advokaten. For no står han attmed den tronge porten. No sannar han syndene sine. Då vert det bruk for Guds nåde. Då får syndaren høyra dei livssæle orda: «Son, syndene dine er forlatte».

A. G. N.

„Klokker enn kimer og kaller“.

Det var diktaren Johan Falkberget som gjekk gjennom gatene i Trondheim ein søndags morgon. Då høyrde han klokke-ringinga frå Nidarosdomen, og han fortel kor sterkt klokkeklangen tala til han om den kristne arven vår. Kyrkjeklokkene heldt liksom ei heil preike for han.

Korleis er det med oss vanlege folk? Stansar vi opp og let kyrkjeklokka tala til oss?

Det var i klostra at dei først tok til å ringja med klokker. Det var ved bønnetidene, når munkane skulle varslast om å samla seg i bøn. Den eldste bodskapen klokkene bar ut, var såleis denne: «Bed til Gud!»

Seinare vart kyrkjelyden kalla saman til messa. Og den dag i dag er det slik kvar helg. «Klokker enn kimer og kaller».

I Orkdal hovudkyrkje er det tå klokker. Storklokka er ikkje langt frå 400 år gamal nå. Ho ber ei innskrift, ein bodskap,

Ungdom under åket.

Åk er ikke populært hos noen, hverken gammel eller ung. Har aldri vært det. Det minner om slit, plage og - - ufrihet. Ingen ønsker å gå i åk. Og likevel gjør mange det. For mange går under et skjult åk. Tanke og fantasi er bundet. Skjult synd tærer. Det så ikke ut som åk i begynnelsen. Nei da, fristelsene kommer oftest forkledd, og drakten er slik at den tiltrekker. Råtenskapen trives også i vakker forkledning. Men med årene stempler den sine dyrkere. Det er sårt å møte mennesker som har erfart det, råtnet på rot så å si.

Snart tager en flokk unge mennesker inn gjennom kirke-døra. Det er årets konfirmanter, årets vakreste syn, mener de fleste. Dere som ber, vær med å be for denne flokken: at de ikke må bli ungdom under åket, bundet av lystene sine. Vi innbyr dem i Jesu Kristi navn til et

som ho vil ropa ut til oss. Innskrifta er på latin og lyder: «Quaerite Deum, dum inveniri potest!» Det vil seia: «Søk Herren medan han er å finna».

Tenk på dette ordet neste gongen du høyrer kimminga frå kyrkjetårnet! Søk Herren! Idag er Han å finna. Enno er det nådetid.

No hev du dagen, å, bruk han vel, for før du veit, det kan verta kveld!

A. G. N.

En mors bønn henter et barn opp selv fra havets dyp.

Hold døren til dine medmennesker åpen, eller lukkes himmellens dør.

annet åk, det han sjøl innbyr til med disse ordene:

«Ta mitt åk på eder og lær av meg! for jeg er saktmodig og ydmyk av hjertet; så skal I finne hvile for eders sjeler». Math. 11.

Men det er jo også et åk, og ungdom lengter etter frihet? Ja, men et åk kan være to ting. Det er en slags åk som er en lette. Den som ikke er altfor ung husker et åk som var i bruk for en del år sia: børtreet. I vassbæringens dager, før springvatnet ble alle manns eie, var dette åket over skuldrene i flittig bruk. Mangt et tungt vasspar ble båret i hus ved hjelp av børtreet, og mange har velsignet det. Dette åket hjalp til å gjøre bora lettere.

Jesus vil lette borer. Ungdom har også sine borer. Hans åk er gagnlig. Under det oppleves frelse og frigjøring fra det som forsummer. Det er lykken i livet Jesus gir. Og er det ikke lykken mennesket søker? **O-n.**

Folkeaksjonen for økonomisk underutviklede land.

En innsamlingsaksjon for denne sak er satt igang over hele landet og den skal være avsluttet 31. mai.

Kampanjens formål er særlig to:

1. Å skaffe flest mulig penger til det praktiske arbeid Norge skal utføre i staten Travancore-Cochin i India etter avtalen mellom F.N., India og Norge.

2. Å gjøre ideen om en håndgripelig fredsinnsats levende og brennende i hele det norske folk.

Med i landsstyret for denne folkeaksjon er også kirken og misjonen representert ved biskop Fjellbu og generalsekretær Halen fra Santalmisjonen.

Konfirmanter i Orkanger 1953.

Gutter:

Alf Glad
Arne Tungen
Arne Margido Ebbesen
Arnold Jarle Råen
Arnulf Storstein
Jan Robert Gjønnes
Jarle Anders Eldevik
Jarle Marius Elshaug
Jens Olav Olsen
John Oddvar Grønli
Kjell Kristian Hagen
Kristian Kvikne
Ola Andreas Mjøn
Ole Martin Dalen
Per Solbu
Per Johan Solheim
Steinar Fossum
Sverre Singstad
Sverre Fredrik Evjen
Svein Johan Mælen
Torger Larsen.

Gjenter:

Anne Katrine Larsen
Asbjørg Rommesmo
Brith Randi Prestmo
Erna Randi Svinsøy
Evelyn Jensen
Evelyn Alvild Andersen
Evelyn Johanne Solberg
Gerd Johanne Kvalholm
Kari Ingeborg Kirksæter Olsen
Kirsten Harriet Viggen
Kjellfrid Kjønl
Laila Fredriksen
Liv Jorid Opøien
Liv Kari Reitan
Mari Bergljot Fosslund
Marit Ingeborg Rikstad
Målfrid Pedersli
Olaug Meslo
Randi Inger Sletvold
Solveig Margaretha Røsler
Synnøve Rikstad
Torbjørg Johanne Snildal.

Lær deg å leve livet slik som du bør - - -. De øyeblikk du allerede har mistet, kan du ikke kjøpe igjen for gull, heller ikke diamantgruber kan gi deg dem tilbake. Elsk ikke livet for dets egen skyld, men for det gode du kan gjøre andre med det.

(Fra et gammelt indisk manuskript).

Ingvald Forfang

har i skriv til Orkdal sokneråd av 23. januar i år sagt opp stillinga si som organist ved Orkdal kyrkje. Da han no i 1953 fyller 80 år ynskjer han å slutte som organist, og det frå den dagen i 1953 som soknerådet finn det å vera mest praktisk at ein ny mann overtek arbeidet.

Det er ei lang arbeidsøkt i kyrkja si teneste som Ingvald Forfang kan sjå attende på. I 44 år - frå mai 1909 - har han vore organist i Orkdal. Og i heile denne tida - berre avbrote med korte permisjonar - har han sundag etter sundag sete der på orgelbenken i Orkdalkyrkja, spela og leidd menighetssongen og musikken i gudstenesta og soleis gjort sitt til at gudstenesta i Guds hus vart vakker og oppbyggjeleg. Ein har sagt at «orgelbenken er kyrkja si andre preikestol». Det er eit ord som gjev eit rett uttrykk for den stilling kyrkjemusikken har som forkynnar. Og Ingvald Forfang har ikkje gjort desse ord til skamme. Han har vore ein god forkynnar og dermed ein god tenar for kyrkja sin Herre. Orkdal kyrkjelyd vil segja han takk for det.

Organistlona har ikkje vore stor. I dei fyrste åra hadde han ei årsløn på 180 kr. Etter kvar vart dog løna etter søknad auka til 220, 300 (frå 1921) til 450 kr. for året. Fyrst i 1948 vart løna utan søknad frå han auka til 900 kr. og i 1950 til 1800 kr.

Når han no sluttar legg han fram for soknerådet ein tanke som ein vil tru alle i kyrkjelyden vil slutta opp om, og vi siterar frå oppseiingsskrivet hans:

«No vonar eg at Soknerådet - og kommunen - vil sette noko inn på å få ein habil ny mann i denne stillinga. Med «habil» meiner eg da ein

Tor Jonsson:

Dette landet.

*Mitt land, du gav så tung ein strid.
Men eg vart fri.*

*Du gav så mange hjertesår.
Men enda eg i undring står:*

*Di gylte sky ved soleglad —
Din sumarsus i blakreblad —*

*Din vinterham som snøgge ski
set striper i —*

*Din storm som stangar imot fjell —
Din store, djupe vinterkveld —*

*Alt ditt er mitt. Det gjer meg rik
om sola søkk og verda svik.*

*Det gjev ein tone til min song.
Det løyser ut min hjartetrong*

*til sãmans død, til kjærleiks verk.
Du gjer meg still, du gjer meg sterk.*

*Den fagre fattigdom eg fann,
har kviskra om eit framtidsland*

*med song i stein og ånd i jord
og graver der det gror.*

mann som fyrst og fremst har god utdanning i musikk (m. a. full organisteksamen); men eg meiner og ein mann som har så stor interesse for musikk at han med glede vil gå inn for å hjelpe fram musikklivet i byg-

da, ikkje berre gjennom sitt arbeid som organist, men og på alle andre måtar.

Eg meiner at den nye organisten bør bli tilsett på dei vilkår at han skal ha plikt til å ta på seg kor- og musikkinstruksjonen i bygda, og å gje opplæring i musikk til ungdom som ynskjer å få det.

Eg meiner at organist-stillinga i Orkdal bør bli ei hovudstilling, ikkje berre ei bistilling for ein som elles har anna arbeid.

Alle er vel samde om at musikken høyrer til «dei edle kunster». Og ingen kan vel vera i tvil om at eit sterkt musikkliv vil vera ei stor vinning for folkelivet i bygda. Og da kan det heller ikkje vera tvil om at det vil løne seg å koste på noko for å oppnå dette.

For det er klart at ein organist i hovudstilling og med slike arbeidsplikter som nemnt ovanfor, må ha større løn enn det som no er organistløn i Orkdal. Eg vil da henstille til Soknerådet å gå inn til Formannskapet med søknad om at det må bli oppsett ei rimeleg løn til ein ny organist som blir tilsett med arbeidspunkt om lag som nemnt ovanfor.

Så vil eg seia takk for meg, takk for at folket - kyrkjelyden - har borte over med meg og mitt ufullkomne orgelspel gjennom så mange år.

Vyrdsamt

Ingvald Forfang.

Ingvald Forfang kjem her inn på ei viktig sak som det er all grunn for soknerådet og kommunen å taka opp til drøfting - at organist-stillinga i Orkdal bør bli ei hovudstilling og ikkje berre ei bistilling. Frå andre bygder ser vi at dei kommunale myndigheter er merksame på dette og har ordna stillinga i den leid som Ingvald Forfang har peika på. Orkdal bør også gjera det. Ein stød opp den tanken.

Prøvelser er trappetrinn til himmelens alter.

MENIGHETSBLAD FOR ORKDAL PRESTEGJELD

Utgitt av Orkland sokneråd.

Utk. hver måned unntatt juli og august. Sendes gjennom posten til alle hjem i prestegjeldet, og til alle utenbygdsboende som vil ha bladet.

Kontingent kr. 4.- pr. år.

Redaktør: **Res. kap. Leergaard.**
Medvirkende: **Prost Dr. A. Skrondal**
og **pastor O. Olsen.**

Kasserer: **lærer Nils Ofstad.**

For Orkanger:

Anton Hoff og Nik. Konstad.

For Orkdal:

Frk. Ingeborg Krogstad.

For Orkland:

lærer Nils Ofstad.

Menighetsbladets trykkeri:
SVORKMO PRENTEVERK.

Kristen politik.

Det er tydeleg at USA's offisielle ansikt er blitt enda mer religiøst preget etter at den nye regjeringen har overtatt. Også tidligere har dette landet hatt et ganske annet preg enn f. eks. vårt eget lille fremskrittvennlige land hvor offisielle religiøse manifestasjoner blir stadig sjeldnere. Men nå begynner også amerikanerne selv å legge merke til den religiøse kursen. Utenriksminister Foster Dulles har lenge vært kjent som aktiv kirke-mann. Eisenhower har ikke tilhørt noe bestemt kirkesamfunn før nå etter han ble president. Men under valgkampanjen la man merke til det sterke religiøse innslaget. Og han har vist at han vil fortsette. Blant hans nærmeste rådgivere er finansmannen G. Hauge, sønn av en norsk-amerikansk prest og selv en luthersk kristen. Det vakte stor oppmerksomhet at da Eisenhower holdt sin tiltredelses-tale, åpnet han med en personlig bønn. Han er videre en meget flittig kirkegjenger, og alle re-

gjeringsmøter blir åpnet med bønn. Under Stalins sykdom merket man seg at presidenten sendte ut en erklæring hvor det heter at amerikanerne vil be for det russiske folk.

Den amerikanske kongress består som kjent av to kamre, senatet og representantenes hus. Det første har størst innflytelse. Av de 94 medlemmer er det bare 1 som ikke tilhører noe kirkesamfunn, 8 tilhører forskjellige periferiske sekter, 9 er katolikker og resten tilhører de protestantiske kirker (derav 5 lutheranere). I representantenes hus er det 435 medlemmer. Her er det 95 som ikke tilhører noe kirkesamfunn, 9 er jøder, 63 er katolikker. Også her er altså flertallet protestantiske kristne, med 73 metodister i spissen. Lutheranerne har 15.

I en artikkel om den religiøse kursen hos den nye regjering slutter den høyt ansette avisen Christian Science Monitor med å si at regjeringens alvorlige ønske om at dens handlinger skal influeres av bønn ikke betyr at de automatisk er riktige, eller at beslutningene skal være beskyttet mot demokratisk kritikk. Men det betyr at de åpner sin samvittighet for guddommelig ledelse - og det har aldri vært nødvendigere enn nå.

Verden venter spent på hvordan den amerikanske politikk vil arte seg i praksis. Her vil det vise seg i hvilken grad de ledende menn er gjennomsyret av kristendommens ånd.

En daglig omgang med mennesker hvis forhold og egenskaper er oss likegyldige, med tidsfordriv hvorunder man går og trår tiden på hælene, med samtale, hvis innhold er glemt neste øyeblikk, gjør til slutt livet nakent,

hertet tomt, sinnet koldt overfor det gode og tolerant overfor det onde.

(Tømeros).

Flyktningene

har vi alt for lett for å glemme. Men det er et åpent sår, og vi er nødt til å kjenne at det svir. Generalsekretæren i Det lutherske Verdensforbund, dr. Lund-Quist, har nettopp besøkt vårt land og bl. a. fortalt om det store arbeid for flyktningene som drives av forbundet. Den nærmeste oppgaven er hjelpen til alle dem som flykter fra Øst-Tyskland til Vest-Berlin hvor forholdene er prekære. Her har det vært ydet en storartet hjelp, også fra Norge. Mindre oppmerksomhet vekker de 800.000 arabiske flyktninger som jødene har fordrevet fra Israel. De lever i den ytterste nød. Også her har forbundet gjort en stor innsats, som er blitt høyt verdsatt av myndighetene. De er fylt av bitterhet mot jøder og amerikanere og FN, men er klar over at kirken følger sin egen linje: barmhjertigheten.

I venteværelset.

Det er mange som sitter i et slags venteværelse utenfor kristendommen. De har fått klar innbydelse til å komme innenfor, de har i grunnen god lyst til å gå inn også og vet at de finner akkurat det de trenger. Men de går ikke inn. For de sitter og venter på at noe skal skje.

Hva venter de på? Det kan være en kraftig opplevelse, noe håndgripelig å bygge på. De vil at alt det som er der innenfor skal flytte ut i venteværelset og vise seg for dem. De vil først se

og kjenne. Så kan de reise seg opp og begynne å gå.

Men dette er gal rekkefølge. Kom og se, sa Jesus da han traff dem som skulle bli hans disipler. De måtte først komme, så ble det håndgripelige vist dem etterpå. I kristendommen spørres det om tro. Det vil si at vi våger å ta ham på ordet som ber oss komme.

Din gudstjeneste.

En mann hadde den vane hver søndag morgen når klokkene ringte å si til sin hustru: «Gå du i kirken og be for oss begge. Jeg har ikke tid».

Konen var troende, og det var en stor sorg for henne at hun måtte gå alene. Men hverken bønner eller formaninger virket på hennes mann.

Så gikk hun søndag etter søndag alene til kirken og bad for dem begge. Slik gikk det i flere år. Da hadde hennes mann en underlig drøm. Han syntes at både han og hans hustru var døde og stod foran himmelens port. Så kom St. Peter og lukket opp for hustruen, idet han sa: «Du må gå inn for dere begge». Døren ble lukket, og mannen måtte stå utenfor. Over dette ble han dypt fortvilet.

Neste søndag gikk mannen med sin hustru i kirken. Og fra nå av var det tent lys i hans indre. Ikke en eneste søndag ville han unnvære den glede som han no hadde lært å kjenne. Han forsto sin hustru, og takket Gud som hadde ført ham til seg gjennom en drøm.

Den som her på jorden aldri kan finne vegen til Guds hus, må jo vente at døren til den himmelske heim er lukket for ham.

For de gamle.

Av Kaj Munk.

Om du bare visste hvor gjerne jeg ville brenne det inn i ditt sinn at Gud har bruk for deg - at de gamle er et ganske uunnværlig folkeferd!

Det kan være noe så fint og rent over en gammel kone - akkurat som et velgjemt vintereple har en finere smak enn høstfrukten som det er nok av. En kan elske en hel gård bare fordi det er en stø gammel mann eller en kjær gammel kone der inne.

Og så er det en ting et gammelt menneske kan bedre enn vi unge. Det er å be til Gud. Det er barna og de gamle som kan det. Barna kommer rett fra ham, og de gamle skal snart der opp. Og de har denne sinnets samling og legemets ro som er nødvendig for andakt.

Gud har bruk for en mengde bønner. Jorden er overfylt av ting og vesener som trenger bønn. Og det er så mange som ikke ber. Be da du gamle menneske, og bruk din nådetid til å øve deg i å tre fram for Guds trone.

Og slit så din tid igjennom i tålmod og tro. Gud skal nok hente deg når din time kommer. Men foreløpig har han altså bruk for deg her.

Når du så merker at nå kvelder det ikke lenger, nei nå er det natten som kommer, da skal du sende bud etter meg, og jeg skal komme med sakramentet. Og når du smaker brødet og vinen etter Vår Herres egen innstiftelse og ordning, da skal du ha din Simonsopplevelse, da skal du forstå at Frelseren er hos deg. Nå ser du ham endelig, og du skal prise Gud og si: Herre, la nå meg gamle synder fare til din

fred, for mine øyne har sett din frelse.

► G l e d e n - -

(Forts. fra s. 1).

Uventet legger dødens kalde hånd seg over det fagreste liv.

«Sorgen og gleden de vandrer tilhope». Og begge setter sine merker. Gleden gir håp. Sorgen skaper frykt. Og frykt og håp drager seg gjennom vårt liv som livets to stridende makter. Der er dem hos hvem frykten seiret. De så sin egen tilværelse mot en mørk bakgrunn. Evigheten ble det store mørke eller det store tomme intet. Men der er også dem hos hvem håpet seiret, For håpet var for dem en stråle fra den evige verden.

Er det frykten eller er det håpet som stammer fra den evige verden? Vi går med dette spørsmål til Jesus. Vi går til ham slik som han står for oss i påskedagens lys. Og vi hører i evangeliet hans ord: Eders glede skal ingen ta fra dere. Det er den som stammer fra livets evige verden og som gjennom håpets lysstråler trenger inn i sorgens mørkeste rum.

Men den glede som Kristus gir, er ikke det samme som de mange gleder. Den er ikke verdens stykkevisse glede. Den er en glede som er hel, som er livets dypeste grunnstemning og dets seirende kraft.

Enn om vi mennesker mere kunne lære å spørre etter gleden og ikke bare etter gledene. For denne urolige jagen etter gleder viser hvor fattig livet er på glede. Den slekt som uavlatelig spør etter hvor de skal gå hen for å hente sine gleder, har glemt å spørre etter den blivende glede, den som har festet seg i vårt livs

GODT UTVALG av
SØLVVARER
til
**BARNEDÅP
BRYLLUP
KONFIRMASJON**
JOHN RØHME
GULLSMED - ORKANGER.

indre og bygget vår personlighet opp.

Men Kristus gir denne glede. For han knytter vårt liv til Gud. Og hva verden ellers kan ta fra meg, så kan den ikke ta Gud fra meg. Selv om veien skal gå gjennom sorg, så er dog gleden vårt blivende eie. Det er den som stammer fra den evige verden.

T. L.

Mester Eckehart - den berømte mystiker som levde for snart 700 år siden - forteller i det gamle fragment om det fattigste menneske:

- Hvem er du bror? spør mesteren det fattigste menneske.

Og det fattigste menneske svarer:

- Jeg er konge.
- Men en konge må ha et kongerike. Hvor er ditt rike, bror?
- I min sjel.
- Hvorledes mener du, bror?
- Når jeg har lukket mine sansers porter og begjærer Gud av mitt ganske hjerte, så finner jeg ham i min sjel, like så tydelig og like så fri som i evigheten.

- Bror, du er i sannhet hellig. Hva har helliggjort deg?

- Det har mitt stille liv og min høye streben og min enhet med Gud. Således er jeg allerede her i himlen. For jeg har ikke funnet hvile i noe som var mindre

enn Gud. Nå har jeg den evige hvile i eie.

17. mai.

Fedrelandet vil jeg huske.

Under krigen skulle en pikeklasse lage et bilde til ordtaket: «En liten hånd kan gi stor hjelp». Da var det en som tegnet en pike knelende i bønn. Og under bildet hadde hun skrevet: «Jeg ber for fedrelandet.»

Idag har vi frihetsdagen vår. Vi roper hurra og synger og jubler. Det har vi sannelig grunn til. For vi har fått et vidunderlig vakkert land, og her får vi bo i frihet og fred. Det er ikke mange steder i verden hvor folk har det så godt som oss her i Norge.

Men på denne dagen skal vi også tenke over hvordan vi kan hjelpe til å gjøre fedrelandet enda bedre og lykkeligere. Da må vi ikke glemme å be for det. Dine barnehender kan gi landet stor hjelp, for du kan folle dem til bønn.

«Landet vil jeg komme i hu», lovte Gud engang jødefolket (3. Mos. 26, 42). Han har heller ikke glemt vårt fedreland. «Landet vilde han beskytte, skjønt det mørkt så ut». Så må ikke vi glemme å takke vår store Gud. Og vi vil komme i hu vårt kjære fedreland ved å be for det ofte. Vi vil elske det fram i vår bønn.

Gud signe våre dyre fedreland!

Einar Lyngar
(Barnas andaktsbok).

Hvorfor gå i kirke.

Kritikeren og den likeglade sier: «Hvorfor skulle jeg gå i kirken? Jeg kan jo på forhånd

alt det som presten kommer til å si, det er gammelt alt sammen!»

Den kristne svarer: «Jeg vet også på forhånd hvordan brød smaker. Men jeg må likevel spise brød hver dag for å holde meg i live. Og Guds Ord er sjelens brød som vi må ta imot næring av hver dag, forat vår sjel ikke skal dø. Derfor går jeg i kirken.

GAVER TIL BLADET.

Retting frå siste nummer.

Orkdal: A. Øien - skal være A Øren kr. 5.

Orkanger:

Ved O. Olsen: O. Sivertsen 5.

Ved Nik. Konstad: Sigurd Nilsen 5; Oline Strandly 4; Gudbjørg Folstad 10; Christian Wold 5; Ole O. Evjensvold 5; Olav Olsvik, sen. 5; John N. Ustad 10; anonym 1.

Ved s. Aagot Akseth: Gabriel Sletvold 5; Borghild Rønning 5; Kristoffer Singstad 5; Johs. Dahlø 5.

Orkdal:

Ved Ingar Lund: Anne Tverdal 5; Erik Sølberg 5; Ingar Lund 5.

Ved Leergaard: P. Krislok 5.

Orkland:

Ved Marit Berbu: Peder Arli 10.

Ved Oddlaug Høston: Edvard Boksbu 5; Bernt Høston 5.

Ved Nils Ofstad: Marit Løften 5; Karl Asphjell 5; Ivar Valstad 5; Peder Øyum 5; Anders K. Svorkmo 5; Sverre Lystad 5; Svein Vuttudal 4; Oskar Knudsen 5; Kirsti Korsli 5; Martin Monseth 5.

Ved Leergaard: Arnt Tronvoll 10; Sigurd Kvåle 5; Anders Lie 5; Bernt Groven 5; Kristen Asbøll 5; Ingvald Sæther 5; R. Krum 10; Elmer Graff 10; Lars Valstad 5; Marit Opøyen, Svinsøyen 5; Lars Rye 10.

Ved Anders B. Hoston: Gunnar Hoseth 5; Hilda Solem 5; Gunnar Lium 10; Lars Torleifsen 2; Ingebrigt J. Hoston 10; Anders Lomundal 5; John Sinnes 4; Ola Eide 5; Jon Lium Hoston 5.

Hjertelig takk!

PREIKELISTEN**Kristi himmelfartsdag - 14. mai.**

Orkdal kirke: Skrondal.
Orkanger kirke: Leergaard.
Orkland kirke: Olsen.

6. s. e. påske - 17. mai.

Orkdal kirke: Skrondal. Barneguds-
tjeneste.
Orkanger kirke: Olsen. Barneguds-
tjeneste.
Orkland kirke: Leergaard. Barne-
gudstjeneste.

1. pinsedag - 24. mai.

Orkdal kirke: Skrondal. Ofring til
Indremisjonen.
Orkanger kirke: Olsen. Ofring til
Sjømannsmisjonen.
Orkland kirke: Leergard. Ofring til
Sjømannsmisjonen.

2. Pinsedag - 25. mai.

Orkdal kirke: Leergaard.
Orkanger kirke: Skrondal.
Orkland kirke: Olsen.

FRA KIRKEBOKEN.**DØPTE i mars.**

I Orkland kirke 8. mars: Aase Hos-
ton f. 22. 12. 52. 22. mars: Lars Ga-
briel Bjørnbet f. 19. 1. 53.

I Orkdal kirke: 1. mars: Nils Mei-
stad f. 16. 1. 53; Bård Steinar Døhl f.
2. 1. 53. 15. mars: Britt Eva Vik f.
23. 12. 52; stf. av hjemmedåp Tove
Nyhus f. 31. 12. 52, hjd. 27. 2. 53.
22. mars: Jon Forbord f. 24. 1. 53
29. mars: Bjørn Kjønl f. 8. 3. 53; Edel
Kristine Snildal f. 10. 2. 53.

I Orkanger kirke: 1. mars: Per Ar-
ne Metliås f. 1. 1. 53; Ola Økland f.
8. 1. 53. 15. mars: Anne Wergeland
f. 21. 12. 52. 22. mars: Turid Nil-
sen f. 18. 12. 52; Karin Kjønl f. 1. 2. 53;
Eva Kjønl f. 1. 2. 53. 29. mars: Grete
Beate Grøtan f. 12. 2. 53; Anne Me-
land f. 16. 1. 53; Bente Elisabet Blås-
mo f. 26. 2. 53; Marit Blåsno f. 8. 2. 53.

VIGDE i mars.

I Orkland kirke: Ingen.

I Orkdal kirke: 7. mars: Martin
Larsen Dørdal og Lilly Berntsdr.
Solemslökk, begge Orkdal.

I Orkanger kirke: 14. mars: John
Martin Skjærset, Kristiansund N. og
Jorunn Helene Eide, Orkanger.

(Vigde i Trondheim). 7. mars: Kris-
ten Olsen Stene, Trondheim og As-
laug Kjerstad, Orkanger.

21. mars: Birger Normann Nilssen,
Orkanger og Helene Olufine Torger-
sen, Oslo.

DØDE i mars.

I Orkland: 1. mars: Gunnar Jo-
steinsen Brattli f. 30. 1. 1950.

15. mars: Hanna Johansdr. Barbo
f. 23. 6. 1874.

18. mars: Oline Andreasdr. Smed-
haug f. Skjøberg f. 30. 8. 1874.

30. mars: Berit Johansdr. Barbo, f.
Røttereng f. 11. 3. 1888.

Orkdal: 3. mars: Einar E. Sundli
f. 3. 2. 1868.

8. mars: Erik Mathiassen Leland f.
22. 3. 1885.

12. mars: Berit Larsdr. Sørnes,
f. 23. 10. 1904.

21. mars: Nils Andreassen Ås f. 8. 6.
1865.

I Orkanger: 1. mars: Henrik Dalum
f. 28. 12. 1874.

3. mars: Einar Sundli f. 13. 2. 1868.

5. mars: Maren Lucine Jenssen f.
23. 6. 1868.

24. mars: Susanna Wilmann f. 31. 12.
1873.

30. mars: Alf Værnes f. 29. 3. 1953.

DØPTE i april.

I Orkland kirke: 19. 4.: Bodil Rei-
dun Aa f. 11. 3. 53.

I Orkdal kirke: 2. 4.: Magne Ny-
hus f. 4. 2. 53; Ola Sigurd Fagerholt
f. 23. 1. 53; Elef Are Nilssen, Oslo f.
13. 2. 53; Atle Aunemo f. 14. 2. 53;
Eva Eriksen f. 28. 11. 52; Marlaug Jo-
hanna Selli f. 19. 2. 53; Karen Eikli,
f. 23. 2. 53.

6. 4.: Gunn Hoset f. 2. 9. 52, hjd.
2. 9. 52.

12. 4.: Dagfinn Petter Tungen f. 11.
3. 53; Stein Solbu, Orkland f. 8. 2. 53;
Roar Strøm f. 21. 2. 53; Bjørg Eikli
f. 14. 12. 52, hjd. 9. 12. 52; Sigrun Ka-
ren Høseth, Orkland f. 15. 3. 53.

26. 4.: Tone Sissel Kongsgård f. 4. 3.
53; Gunnhild Margrethe Aal, Orkan-
ger f. 26. 2.

I Orkanger kirke: 2. 4.: Toril Kors-
neset f. 13. 1. 53.

12. 4.: Vigdis Helen Sæther, f. 22. 1.

19. 4.: Kjell Hestnæs, Orkdal f. 7. 3.
53; Oddveig Irene Martinsen f. 19. 2.
53; Anne Lise Bakken f. 13. 2. 53.

26. 4.: Toril Karlsen f. 20. 3. 53.

VIGDE i april.

I Rennebu kirke: 4. 4.: Per Bratt-
set, Rennebu og Kari Oddbjørg
Svorkmo, Orkland.

I Orkland kirke: 11. 4.: Magne Ul-

rik Svorkmo og Gudrun Hagemo,
begge Orkland.

11. 4.: Arvid Kvåle, Orkdal og Ma-
rit Helene Mo, Orkland.

I Orkdal kirke: 1. 4.: Steinar Wold
Orkdal og Astrid Lefstad, Børsa.

4. 4.: Kåre Olav Wuttudal, Ørsta
og Ruth Marie Nyberg, Ørsta.

I Orkanger kirke: 11. 4.: Villy Sæ-
ther, Orkanger og Haldis Løftamo,
Orkdal.

18. 4.: Arvid Bjørnulf Stenvik og
Astrid Oline Morken, begge Orkdal.

25. 4.: Thor Johansen og Aase Ol-
sen, begge Trondheim.

DØDE i april.

I Orkland: 9. april: John Johnsen
Opøien f. 21. 8. 1882.

10. april: Edvard Eriksen Viken f.
28. 1. 1865.

26. april: Johan Martinussen Tron-
voll f. 6. 4. 1886.

I Orkdal: Ingen.

I Orkanger: 2. april: Per Rostad
f. 6. 11. 1952.

13. april: Oline Høstad f. 11. 3. 1881;
Karen Anna Lium f. 24. 11. 1895, hj-
hørende i Orkland.

27. april: Minda Serine Johansen
f. 19. 9. 1882.

OFFER I KIRKENE

Orkland kirke: 5. april: Til
Menighetsfakultetet kr. 504.00.

Orkdal kirke: 22. mars: Til
Norges kristelige Studenterlag
kr. 117.67.

5. april: Til Menighetsfakul-
tetet kr. 1483,24.

Orkanger kirke: 8. mars: Til
Trøndelag krets av Norsk Søn-
dagsskoleforbund kr. 76.29.

5. april: Til Menighetsfakul-
tetet kr. 434.09.

19. april: Til Norsk Misjon
blandt Hjemløse kr. 65.26.

MØTER**Moe misjonshus:**

Søndag 17. mai: Fest kl. 19.

Svorkmo I.U.F.

Søndag 31. mai: Fest for gam-
le kl. 15.